

Universitätsbibliothek Wuppertal

Aristophanis Comoediae Undecim

Graece Et Latine, Ad fidem optimorum Codicum MSS. emendatae cum nova octo Comoediarum interpretatione Latina, & notis ad singulas ineditis Stephani Bergleri nec non Caroli Andreae Dukeri ad quatuor priores. Accedunt Deperditarum Comoediarum Fragmenta, A Theod. Cantero Et Gul. Coddæo Collecta, ...

Aristophanes

Lugduni Batavorum, MDCCLX

Notae in Equites

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1115](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1115)

NOTAE IN EQUITES.

vf. 9. *Ὀλόμπευ.*] Suidas in *Ἐναυλίαν*, & Eustath. in Il. T. p. 1175. 64. *Ὀλόμπευ*. Notat Kusterus, *Ὀλόμπευ* esse Ionicum, atque ideo se malle legere *κλαύσωμεν ἐν Ὀλόμπευ*, non improbabilius, si non produci posset prima in *Ὀλόμπευ* ob sequentem liquidam, itaque malim *Ὀλόμπευ* cum Suida & Eustathio. De *συναυλία* habet quaedam Athen. 14. 2. ubi vide Casaub. & Spanh. ad Callim. p. 471. Olympi autem etiam meminit e Comico Eustath. in Il. A. p. 27. f. & Pollux l. 4. c. 10. n. 78. Vocis vero *τοῦ* varios usus adfert Schottus ad Procli Chrestom. p. 36. pro hymnis deorum quod accipi notat Scholiastes, pluribus exponit Spanhem. in Callim. Hymn. in Del. vf. 304.

vf. 42. *Δῆμος Πυκνίτης.*] Populus Pnyctes, id est, Atheniensis, qui convenit in Pnycem iudiciorum & suffragiorum de Magistratibus eligendis gratia. Quia tamen hic poeta non apertis verbis, sed per aenigmata populum designat, forte convenientius fuerit, *δῆμον Πυκνίτης*. Meurs. de Popul. Athen. T. 4. Thef. Ant. Graec. v. *πυξ*, legit, *Δῆμος Πυκνίτης*; *Demus, Pycnites*: divisim; ut *Δῆμος* ibi dicatur pro nomine proprio, quod non absurdum est. Nec facile quidquam in lectione mutaverim; cum etiam apud Dionem Chrysost. loco a Kustero laudato p. 362. legatur *δῆμος*, nec non apud Suidam. Tangit autem h. l. etiam Stephanus in *Πυξ*, & Vales. ad Harpocr. pag. 64. Confirmat sententiam Meursii Pollux, qui lib. 8. n. 133. *ἄφ' ἧς (Πυξ) τὸ τῆ δῆμος δόρυον πυκνίτην φασὶν οἱ κωμικοί.* Nam si *δόρυον* populi dicitur *πυκνίτης*, utique non ipse populus, itaque ex ipsius sententia videtur *πυκνίτης* hic esse *δορυβάτης*. Kuhnus non recte ibi putat, apud Comicum legendum *πυκνίτης*.

vf. 50. *Ἔδῆμος.*] Hic quoque scribendum videtur *Δῆμος*, & vertendum *Demus*, si Meursium sequimur. v. ad vf. 42. & sic quoque h. l. Casaub.

vf. 61. *Σιέωλα.*] Brod. 1. Miscell. 35. scribit, errare eos, qui exponunt *vaticinari* ac *divinare*: cum sit *more senum delirare*. Suidas h. v. Scholiasten descripsit, & praeterea quaedam addit.

vf. 67. *Ὀρᾶτε τὸ ἴλαν.*] De huius loci sententia disputat Hartungus Thef. Grut. Tom. 2. p. 684. puto esse fictum nomen servi.

vf. 103. *Ἐπίπασα λείξας.*] Laudant Suidas h. v. Etym. M. h. v. Pollux lib. 10. n. 96. & 6. n. 61. Eustath. in Il. p. 1095. 20. Steph. de Urb. v. *δῆμος*. Apud Pollucem autem lib. 10. & Etym. M. legi-

tur *λείξων*. Sed Scholiastes infra ad vf. 1086. docet, hic lectum fuisse *λείξας*, ibi *λείξων*. vid. tamen notam Jungerm. ad Polluc. l. 6. n. 61. Kuhnus ad Poll. lib. 1. n. 26. hoc recenset inter Pollucis *ἀμαρτημῶνα μνημονικά*: & tamen etiam apud Etymologum ita legi e Lexico Rhetorico ad Poll. lib. 6. n. 61. notat Salmasius; ut, si id erratum est, non solum Pollucis sit.

vf. 152. *Κάθελ' αὐτὸ τὸ ἔλεον.*] *Ἐλεον* & *ἐλεός* dicunt Graeci. Harpocraton & Eustath. h. l. laudant, ut notat Kusterus. Adde eundem Eustath. in Od. E. p. 1766. 42. Apud Harpocr. autem in *ἐλεοκόπων* locus est difficilis. *μῆποτε δὲ παρὰ τὸ ἔλεον, ἔπερ ἐστὶν ἄλλος ξύλινος, γινόμεται τέτομα.* Quid enim ibi est *ἄλλος ξύλινος*, foris lignea? an ergo intus ferrea, & obducta tantum ligno? hoc quidem inane est. sed difficultatem hanc dissimulant omnes Harpocratonis & Suidae ac Pollucis Interpretes, quibus locis de *ἐλεός* agunt. Suidas, qui eum articulum descripsit ex Harpocrate, vocem *ἄλλος* omittit, quod & ipsum non monuerunt Editores: nec tamen verisimile est, eam temere in Harpocratonem irrepsisse. Non habeo, quod dicam. Videtur tamen pro *ἐλεός* legi posse *πλεῖστον*. Etym. M. v. *ἐλεός*: *ἐξ ἐλεῶν ῥάβδων ἦσαν πεπλεγμένοι αἱ μαγικαὶ καὶ τράπεζαι.* Hefychius v. *ἐλεός*. *τοῖς ἐν λόγον πεπλεγμένοις.* Cogitabam etiam pro voce corrupta forte legendum *ἐπιξενον*, errore forte orto e compendiis scripturae: sed hoc nimis longe a ductu literarum recedit.

vf. 165. *Καὶ τὸ Πυκνός.*] Hanc lectionem probant Harpocraton, Suidas, qui etiam notam Schol. descripsit, in *Πυξ*, Etymol. M. & alii. Et ipse Aristophanes aliquoties ita loquitur, cuius loca congestit Kusterus ad Thesmophoriaz. vf. 665. & ad Suid. l. d. & in *Πύκνη*, ubi notat apud Harpocrat. repugnante serie literarum legi *πυκνί* pro *πυκνί*. Ea observatio vera est: sed ante ipsum jam legebatur apud Rutgerf. 5. Var. Lect. 1. & Vales. ad Harpocr. p. 64. Ed. Blanchardi. Porro apud Suidam in *Πύκνη*, turpissimum errorem reliquit Kusterus, qui cum notet eum articulum ex Harpocrate, non emendat vitiosum illud *Κλειθῆμος*, pro *Κλειθῆμος*, ut in Harpocrate legitur, & in Suida reponendum ostenderat Rutgerf. l. d.

vf. 196. *Καὶ σαφῶς ἠγγυμένον.*] Non caret ratione conjectura Casauboni *σαφῶς*. Nam si est *ἠγγυμένον*, utique non est *σαφῶς*: & repugnat vulgata lectio expositioni Scholiastae.

vf. 219. Ἐχεις ἀταλία τὰ πρὸς τὴν πολιτείαν, ἃ δὲ.] Manifeste vitiosus versus: nam secunda in πολιτεία longa est. Puto legi posse delotis articulis: ἔχεις ἀπυλία πρὸς πολιτείαν, ἃ δὲ. Kusterus: ἔχεις τὰ πάντα e MS. Mihi articulus eo loco melius abesse videtur.

vf. 255. Φράτορες τριώβολα.] De triobolo, quae merces erat iudicum apud Athenienses, multis agit Petit. ad LL. Att. p. 325. ubi & hunc locum laudat. Adde Poll. l. 8. n. 20. atque ibi Jungerm. & Salmast. de Modo Usur. p. 25. qui disputat, diurnam hanc mercedem fuisse iudicum, ita ut integro anno accipiant 180. drachmas ex publico. de triobolo iudiciali etiam Meurf. Arcop. pag. 2123. & seqq. Tom. 5. Ant. Graec. ubi itidem de Ἡλιαία.

vf. 262. Διαβαλῶν.] Conjeceram ἀγλαῶν ex Hesychio, qui ἀγλαῶν, ait, παλαιαῖον τι. Deinde vidi Casaubonum, etsi ita legendum esse non dicit, tamen indicare, se in eadem sententia fuisse. Et ita quoque puto scribendum apud Schol. παλαιαῖον γὰρ εἰς ταῦτα, καὶ τὸ ἀγλαῶν, καὶ τὸ ἀγκυρῖσαι, completi dicit Corn. Nep. in Epamin. c. 2. In Fabri Agonist. & Mercuriale nihil de hoc reperio.

Ibid. Ἀγκυρῖσαι.] Scaligeri ad Euseb. num. 2208. expositionem vide hic apud Kusterum, qui recte sentit, nec probari eam facile, quod nullis aliis argumentis nititur, nec rejici posse. Salmastus ad Lamprid. Commod. p. 521. Scaligeri expositionem rejicit, aitque, ἀγκυρῖσαι esse pedibus pedes subvincire & supplantare. sed nec ipse quidquam adfert, unde hanc significationem huius vocabuli ostendat: quod forte facturus fuerat in libro de schematis & tropis palaestrae, quem ibi promittit. De emendatione Casauboni iudicium Kusteri probō; in primis cum etiam Pollux lib. 3. num. 155. ἀγκυρῖσαι inter παλαιαῖα recenset.

vf. 287. Κατακρήρομαι σε κρήαν.] Priscianus lib. 18. p. 1187. habet σε, aitque, Graecos huic verbo, & κατακρήω sine discrimine genitivum & dativum adungere. Mihi hic magis placet σε, vel metri gratia, ne loco impari spondeus sit.

vf. 313. Θυνοσκοπῶν.] Scholiasten iisdem plane verbis exscripsit Suidas in v. θυνοσκοπῶν & θυνοσκοπῶν. Porro de captura thynnorum vid. quae notant Casaub. ad Strab. lib. 5. p. 223. & Brod. 6. Miscellan. 8.

vf. 316. Ὅσις ὑποτέμνων ἐπάλεις.] Conjeceram ὑποτέμνων, ut conveniret cum ἐπάλεις: nam alioquin ὑποτέμνων πάλεις potius dicendum fuerat: cum vidi ita legi apud Suidam in μοχθηρία, ubi describitur Scholiastes. hoc tamen Kusterus neque hic, neque ad Suidam, notare voluit.

vf. 320. Πάμπολον τοῖς δημοταῖσι καὶ τοῖς φίλοις παραβῆεν.] Superest hic syllaba. Kusterus putat delendum τοῖς, non intercedo. Sed non minus recte scribi potest δημοταῖσι, quo facto nihil abun-

dabit. Nam Kusterum, cum edat δημοταῖσι, aliquid superesse in hoc versu scribere, valde miror.

vf. 321. Ἐνοι εὐ ταῖς ἐμὸν.] Kusterus locum Ovidii & Sidonii profert, ut ostendat, etiam Latinos dicere, pedem natate in calceis nimis laxis. Debet illa Casaubono ad Theophrasti Charact. cap. 5. p. 138. ubi inter rusticitatis signa habetur gestare calceos pede majores. Casaubonus ibi & hunc locum Poëtae citat; atque, ex eo patere, valde irrisos fuisse, qui calceos gestarent majores pede. Habet etiam quaedam huc pertinentia Salmast. ad Tertullian. de Pall. pag. 199.

vf. 348. Ἰδὼς τε πῖνον.] Spanhem. ad Callim. Hymn. in Pall. p. 582. scribit, Aristophanem Ἰδὼς πῖνον notare, ut miserorum ac egenorum: nam Scholiastem hoc exponere τετέσι, ταλαιπωρῶν. Non percepit mentem Poëtae; qui hoc vult, inexercitatos Oratores, cum διαίδων iis agendum est, eo quod imperiti sunt dicendi, multis laboribus ac vigiliis orationem vix ac difficulter componere, ac studiorum causa, vino abstinentes, aquam bibere. Ita recte Casaubonus. Itaque quod ait Schol. ταλαιπωρῶν, non est, tanquam pauper, aut miser; sed ταλαιπωρῶν ἀπὸ τῶν συνταξῶν τῶν λόγων; & ut Schol. ipse exponit, καὶ πολλὰ καμῶντα συντάσσων τῶν δειλῶν.

vf. 384. Καὶ τὸ πρῶγμ' ἰ ἐκ ἦν | Φλαῦρον ἀδῆ.] Deest syllaba: non enim sunt tres cretici, quos esse ait Scholiastes. Forte ἐκ ἄν ἦν.

vf. 391. Τὰ κρόττοι ἀμῶν τῖρῶν.] Suidas, ἀκρόττοι ἀμῶν τῖρῶν, ἐπὶ τῶν ἀκρόττοι κροπερῶν. potest videri huc respexisse. Sed Interpretes ibi nihil notant: cum in ἀμῶν τοῖς locum designent. De hoc proverbio vide, praeter Erasmus, Nansium ad Nonni Euang. Joh. cap. 4. vf. 186. & Spanhem. ad Callim. Hymn. in Cerer. vf. 138.

vf. 395. Μαυκοῦ.] Suid. h. v. ἀνοταῖς, εἰς τὸν ἔσιν. Ἐφαῦρ ἢ, ἔστι ἡ Μαυκοῦ ἐν τῷ ἦν. Hinc corrigendus Scholiastes, qui pro ἐσὶν ἔστιν habet εὐ ἔστιν. ubi Kusterus edidit: εὐ ἔστιν: sine ratione. In primis autem notandum apud Suidam illud Ἐφαῦρ δὲ, quod manifestum praebet argumentum, exscripta ab eo esse Scholia, non Scholiasten sua ab eo descripsisse: nam quod hic ait, Ἐφαῦρ δὲ, pertinet ad vf. 62.

vf. 396. Ὡς δὲ πρὸς ἰ πᾶν ἀνωιδεῖς.] Schol. ad vf. 381. rationem horum metrorum exponens, ait, primum & secundum esse trochaica dimetra acatalecta, & illud in quarta sede jambum habere, hoc in tertia: nec tamen constat metrum illius versus, quem hic adscripsi; nam prima sede creticus est. Suidas in παρασηλότῳ legit ὁ δὲ πρὸς πᾶν &c. qua ratione anapaestus erit in prima sede, quod admitti potest.

vf. 399. Εἰ σε μὴ μισῶ, γενεῖμῳ ἐν Κρατίει κώδιον.] Suspectum mihi erat illud ἐν, & conjeceram ἐν, inductus verbis Scholiastae: γενεῖμῳ ἐν, φησὶν,

φρον, εἰς τὴν οἰκίαν Κρατίου κάδιον. nam οὗ Κρατί-
ου, est, εἰς τὴν Κρατίου οἰκίαν. Sed praefenda est
lectio MS. apud Kust. ἀν, γενοίμεν ἀν, usitata
ratione loquendi apud Graecos, qui optativo
hanc particulam addere solent.

vf. 405. Πύρροπιπύ.] Schol. legit παιδοπίπυ.
Eustath. in Il. H. p. 679. 39. πυρροπίπυ, eam
vocem, & sententiam, quae in his versibus esse
possit, satis aperte exponit Casaubonus Mihi tamen
suspectum est hoc ἴσλις: quod vertunt, Julii
filium: nam hoc nomen aetate Aristophanis in
Graecia notum fuisse, nusquam legi. Forte hic latet
aliquid de patria Simonidis, qui Ἰσλιότης fuit,
e Julide Ceii: quem πυρροπίπυ ob avaritiam vo-
care potuit, cujus nomine male audiebat. nam
& πυρροπίπυς avarum notare potest, si sequi-
mur Casaubonum. Possit igitur legi τὸν Ἰσλιότην
τὰν οἰομαι, cum dactylo in tertia sede: nam pri-
ma in οἰομαι corripitur potest, ut in ποιῶ. Ita sen-
sus esset: si hoc accideret, ut Cleon periret,
& ipse canerem hoc Simonidis; πῖνε, πῖν' ἐπὶ συμ-
φοραῖς: & ipse, si viveret, non modo hoc, sed
hymnos ac pœana prae nimio gaudio caneret.
Sed haec conjectura est non valde firma. Interim
ἴσλις mihi non satisfacit. Apud Suidam est
πυρροπίπυς h. v.

vf. 446. Τῶν δουφῶρων ἢ Βυρσίνης ἢ Ἰππίης.] Fa-
teor, me non intelligere, quid sit, quod hic scribit
Casaubonus, objici Cleoni, quod stirpe Pisistrati
natus sit, & δουφῶρος hic non videri dici fa-
tellites; sed eos, quibus satellites praesto sunt.
Nec magis adsequor, quae scribit Meursius Pi-
sistr. cap. 17. Cleonem hic appellari Hippiam,
quia & ipse instar Hippiae tyrannidem in Repu-
blica usurpaverat, & ob eandem causam uxorem
ejus Myrrhinen dici, quae Hippiae uxor fuerat.
Mihi plane aperta videtur esse sententia Comici:
nam cum Cleon objiceret Allantopolae, eum esse
οὐ ἢ ἀλιτηρίων, qui supplices violaverant, hic
eandem impudentia ei reponit, ipsum esse ortum
e satellitibus tyrannorum, id est, ut Schol. explicat,
ἢ ἐπιβελουσάντων τῇ πόλει, ἢ τοῖς τυράννοις συναρμυμένων: qua significatione δου-
φῶρος accipitur, ut apud Ciceronem saepissime sa-
tellites. Eorum autem, quae illi dicunt, nihil puto
Comicum in animo habuisse. Porro ante ea verba
Scholiastae, quae laudavi, videtur aliquid deesse;
nam sententia certe imperfecta est. ea ita suppleri
potest: Δις δὲ δουφῶρον τὸ Κλέων αὐτὸν ὡς ἢ ἀλιτη-
ρίων γεγονέναι, ἢ Ἄλλαντοπόλιν ἀντιδιαβῶλαι ἢ Κλέ-
ωνα ὡς εἶ ἢ ἐπιβελουσάντων. cet.

vf. 455. Γενναῖοι κρέας.] Eustath. ad Il. E.
p. 545. ἴν. scribit γενναῖον κρέας apud Comicum
esse ἀπὸν κόμμα, amplum frustum. & in Od. A.
p. 1426. 56. τὸ γενναῖον διὰ πᾶν. Scholiastes ex-
ponit etiam, ἰχυρὰ κρέα, ἢ ἐ κατασφαισμένῃ πυρὶ, quae
non facile coquuntur ignibus. Casaubono ad Athen.

lib. 2. c. 23. magis probatur expositio Eustathii.
Add. eund. ad l. 7. c. 14. p. 530.

vf. 501. Ἰμῶν ἢ ἡμῶν ἢ προσέχετε ἢ ἔν.] Non
stat versus. lego πράχετε. Pherecrates apud Schol.
ad Nub. vf. 563. ἀνδρες πράχετε ἢ ἔν. Similiter pec-
catum est Nub. vf. 575. v. ibi notata.

vf. 517. Τὸτο μὲν εἶδος ἢ πᾶν Μάγνης.] Bent-
lejus epist. ad Mill. p. 32. laudat ταῦτα, quod
rectum puto: ut conveniat cum sequente ἢ.

vf. 520. Λυδίζων.] Sic in Hesychio, Photio,
& Suida ex hoc loco legendum, recte censet
Bentlejus in epist. ad Mill. p. 32. qui, quod apud Sui-
dam λυδίζων sine interpretatione legitur, huc
referendum non absurde putat: quod potuerat
ibi notare Kusterus, cum praefertim ead. pag. apud
Suid. v. λυδοί, loci hujus Bentleji mentionem faciat.
Apparet autem hinc, non recte fecisse Kusterum,
quod multis locis apud Suidam voces, quae sine
expositione legebantur, egerit, nec dixerit, qua
auctoritate id sibi faciendum putaverit. Idem
autem recte apud Suidam in λυδοί, pro διεσκέ-
δέσθων restituit διεσκέδασθων, ex Hesychio,
Photio, & MS.

vf. 529. Ἐκπιπυσῶν ἢ ἠλέκτρων.] Kusterus recte
monet, ex adjectivo addito patere, nominativum
esse ἠλεκτρον, vel, si sit ἠλέκτρα, legendum esse
ἠλεκτρῶν. Priorem sententiam sequitur Schol. ut
idem monet, dicens αἱ ἠλεκτροί, ἢ ἠλέκτρων. Suidas
terminationem in α videtur praetulisse: scribit
enim: ἠλεκτρα. ἰδίως τὰ ταῖς κλίμαις ἐπιδακρόμενα ἠλε-
κτρῶντα, ἕτας ἐκάλον ἠλέκτρας; quod Schol. ἕτας
ἐκάλον ἠλεκτρα. Et tamen mox idem Suidas eod. loc.
& in ἀφθαλμισμέναις, ἀβραξί, ἢ ἠλέκτροις. De re au-
tem ipsa non dubito, quin recte sentiat Casaubonus;
ornamenta fuisse lectorum ex electro, tanquam
bullas quasdam, quae infererentur ligno. Hoc
confirmat Eustath. ad Od. Δ. p. 1483. 24. ubi
cum exprobatisset ἠλεκτροί esse μίγμα τι χρυσοῦ ἢ
ἀργύρου, item succinum, quod lacryma Heliadum
dicitur, e quo capula gladiatorum fiant, paleas at-
trahentia, & quo verisimile sit, exornatam fuisse
Menelai domum, de qua ibi Poëta agit; mox
subjicit: ἢ ἠλεκτρα δὲ τὰ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐν
κλίμαις ποιικλομένη, οὐ τὰ ἠλέκτρα φαίει λέγεσθαι,
ἢ ἢ πληκῆς προύγου, ὡς δηλοῖ τὸ, ἐκπιπυσῶν ἢ
ἠλεκτρῶν. ἀν' ἢ εὐθεία, αἱ ἠλεκτροί, κατὰ τὰς τῶν κο-
μιτῶν χολιασῶν. οἱ φασι, ἢ ὅτι αἱ ἀσχηταὶ κλίμαι τὰς
πόδας εἶχον κατασφαισμέναις ἀβραξί, ἢ ἠλέκτροις.
Est etiam in Etymol. M. ἠλέκτρα, πόλις Ἐρῶν cet.
ἢ τὰ ἐν τοῖς κλινοῖσι ἢ σφίγγων ὀμμεῖα. ἢ ἢ ἐν
ταῖς κλίμαις ποιικλομένη, quae iisdem verbis de-
scripsit Varinus Sylburgius ad Etym. referens verba
Suidae, ait, ex ejus descriptione ἠλέκτρας videri
esse electrina emblemata, quibus ceu oculis &
gemmae lectorum pedes exornabantur: quem-
admodum & Mercurii Sphingisve simu'acra in
iisdem pedibus effingi solita; quod de Mercurii
simu-

simulacris est in Etymol. v. Ἐργῆς. Ceterum observandum est, quod Suidas post ἐπίκουρα addit ἐλεφάντινα, quae vox in Schol. non compareret, ut etiam Kusterus notavit, & si, quod docti putant, hic electrum, quae metalli species est, designatur, praeter rem & absurde ab eo adjecta est. Sane videntur quidem primitus ornamenta ea ἤλεκτροι, vel ἤλεκτροι vocata, quod ex electro, vel si mavis, succino fierent: sed forte procedente tempore omnia ex alia materia facta, eo nomine appellata fuerunt: nam generaliter dicunt Eustath. & Etymol. τὰ ποιικιόμοινα; ita ut ea vox apud Suidam retineri possit. Quod autem Kusterus ad Suid. putat apud eum legendum τὰ τὰς κλίνας ὑπερέκδορα, non necesse est: nam in universon τὰ ποιικιόμοινα ita dicuntur, quae recte ἐπίκουρα dicuntur. Sed ipse ab ea sententia discessisse videtur: cum ad Aristoph. nihil mutet in Schöllis.

vf. 531. [Ἐργῆς ἢ ἀπολλώδης.] Suspicio potius Ἐργῆς legendum esse, ut in proverbio, ubi & Schol. & Suidas & Diogenianus 4, 26. & Vatic. Append. 1. 59. Ἐργῆς habent: tamen scio, non minus Graece dici Ἐργῆς.

vf. 567. Ὁ θυμὸς εἶδος ἢ ἀμυγίας.] Hujusmodi acumina e nominibus propriis antiqui multis locis usurparunt. v. Casaub. ad Athen. lib. 3. c. 20. his defendi potest Menagius adversus Bailletum, ejusmodi allusiones frigiditas vocantem, & ab antiquis rejectas esse: de quo Menag. Tom. I. Antibaill. cap. 48. Suidas Schol. verb. descripsit in ἀμυγίας.

vf. 577. Μὴ φρονῖδ' ἢ μῦθ'.] Sic etiam Suid. in κομῆ. At ego puto hoc non convenire rationi linguae Graecae, quae hic vel subjunctivum, vel infinitivum exigit, itaque magis probo, quod habet Schol. ad Nub. vf. 14. μὴ φρονῖδ'. ibid. vf. 120. φρονῖδ' longe vitiosus.

vf. 603. Ἀπὸ πῶτος Μηδικῆς.] Kust. ποίας e MS. ποίας scribendum docet Etymol. M. h. v. & alibi. Μηδικῆ quoque scribendum tradit Eustath. ad Od. Ω. p. 1967. 27. ad differentiam nominis gentilis Μηδικῆ: item Cyrillus. sed vulgata scriptura retineri potest; quod poeta ei addit substantivum. Hesych. Μηδικῆ, πῶτος ἢ τριφυλλῶτος. Soping. corrigit Μηδικῆ. Nihil necesse est, mutanda tantum distinctio, & scribendum: μηδικῆ πῶτος, ἢ τριφυλλῶτος. Sic Strabo l. 11. p. 525. Μηδικῆ βοτάνη. & Steph. in Μηδικῆ. De Medica porro vid. Victor. ad Varr. p. 131. ubi etiam h. l. laudat.

vf. 605. Ὡς ἔφη Θίαρ' εἰπὼν κερκίον Κορίθιον.] Θάλασσα variis modis usurpatur a Graecis, sed nullum genus loquendi apud eos invenio, quod huic simile sit: κερκίον ἔφη εἰπὼν κερκίον. Puto veram esse lectionem, quam adfert Casaub. de τ' ἔφη, quod Schol. exponit ἔφησε, de Theoro nihil praeterea compertum habeo. Suid. in Θία.

describit Scholiasten. Poëta Nub. vf. 399. Theorum perstringit, ut perjurum.

vf. 632. Βερέχθοι τε, ἢ κόβαλοι, ἢ μύθωνες.] Apertum est vitium in metrum. nam & media in κόβαλοι longa est, ut ostendit Kusterus ad Suidam in σκίταλοι, & ad Aristoph. h. l. & nec in quinta sede trochaeus, nec in sexta spondeus esse potest. Varie tentant hunc locum. Et Bifeti quidem conjectura absurda est: Βερέχθοι τε, ἢ μύθωνες, ἢ κόβαλοι: quoniam quintus pes -nes ἢ κί- hic locum habere non potest: & quia, quod ad Suid. notat Kusterus, media in κόβαλοι longa est. Tan. Fab. Epist. lib. 2. ep. 66. reprehendens negligentiam Bifeti, quod non viderit syllabam abundare in sua emendatione, Μύθωνες ἢ κόβαλοι ἢ Βερέχθοι. Sed non cogitabat Censor ille, secundae in κόβαλοι mensuram repugnare huic lectioni. Casaubon. ad h. l. ἢ μύθωνες, versus gratia; cui obstat eadem ratio: ne dicam, nusquam alibi hoc nomen aliter scriptum reperiri, quam cum o in prima, & ω in secunda. Kusterus ad Suid. in σκίταλοι, & ad Aristoph. h. l. ἢ μύθων: hac ratione, quod Scholiastes videatur legisse Μύθων. Sane quidem Schol. in singulari, μύθων, ὁ εὐτελής: sed ex illo non colligi potest, eum in poeta ita legisse. nam mille locis cum apud Comicum est singularis, in expositione ponit pluralem, & contra. atque etiam si ea ratio valeret, dicendum foret, in Aristophane, pro κόβαλοι, legendum κοβάλοι: nam & hoc in expositione laudat Schol. pro κόβαλοι. Sed nec rationem video, cur a plurali, qui in omnibus servatus est, transeundum sit ad singularem. Existimo, sine ope meliorum Codicum, hunc locum sanari non posse.

vf. 657. Ἀγροτέρη.] Rationem hujus appellationis exponit Meursius Athen. Attic. 2. 5. e Pausania: ubi vide plura de hoc voto Callimachi. Ἀγροτέρη Dianam etiam Eustathius e comoedia memorat in Od. P. p. 1821. 22. sine dubio ad h. l. respiciens. Item ad Od. Γ. p. 1454. 27. ubi, diffidens ab aliorum narratione, scribit, Athenienses, τῇ Ἀγροτέρῃ ante praelium χιλίας χιμαίρας novisse. Sed & aliter atque aliter plerique narrant. v. Meurs. cujus diligentiam hic locus effugit: nec non locus Aeliani 2. V. H. 25. hic notatus a Kustero, qui 300. capellas quotannis ei immolari scribit, quas 500. vocat Xenophon lib. 3. Ἀναβάσεις.

vf. 711. Ὡς σφάρα σὺ τ' ἔδωκεν σεαυτὲ πένιμας.] Quasi plane tuum esse, tibi deditum, addidit. οἰκτίως ἔχειν πρὸς σε, ut ait Scholiastes. Terent. Adelph. 5. 6. 10. plebem facio meam. Corn. Nep. in Climon. c. 2. populum urbanum tenuit in sua potestate.

vf. 717. Δόναμαι ποιεῖν τ' ἔδωκεν εἶρον ἢ σεῖον.] Schol. πλάσιον ἢ πένιμα. Casaub. laetum ἢ tristem. nam laetitia diffundit, tristitia contrahit; vel,

vel, *liberalem & restrictum*. Mihi videtur manere in eadem sententia ac metaphora, quae est in superioribus, atque hoc dicere; se posse efficere, ut populus contentus sit multis vel paucis, nam dictum fuerat de alimentis. Atque ita locum habere potest expositio Scholiastae: qui enim divites sunt, liberalius sibi indulgent, & quasi latiore ventrem; qui pauperes, parce vivunt, & quasi ventrem comprimunt. Cum ergo allantopola objiceret ei, maligne ipsum pacere populum, instar nutricum, quae cum infantibus cibum praemandant, exiguam iis partem in os indunt, atque ipsae multo plurimam devorant: respondet Cleon; se posse efficere, ut populus etiam paucis contentus sit; & si quam largitionem ipsi praebet, laeto animo accipere, si quid recidat, ne hoc quidem aegre ferre, & etiam exiguis alimentis contentum esse.

vf. 723. *Ἐξελθε δὲ τῷ δὴμῷ φίλτατον.*] Claudicat versus. Kusterus *γ* immitit ante *φίλτατον*. Videndum an legendum sit, ut Schol. laudat, *δὲ τὰ δ*. nam nec hiatus altis locis refugit Aristophanes; & dactylus locis paribus esse potest.

vf. 736. *Λυγιστολόγος.*] Confert cum hoc loco Comici alium Catulli, in quo puer, abhorrens ab honesto & probo amatore, dederat se improbo, Victorius Var. Lect. 22. 11.

vf. 762. *καὶ Κύναι, καὶ Σαλαβάκχα,*] Varie scribuntur haec nomina. Schol. hic *Κύναι* & *Σαλαβάκχα*. Apud Comicum Vesp. vf. 1027. *Κύναι*. Schol. ibi *Κύναι* & *Σαλαβάκχα*. Rursum Comic. Pac. vf. 754. *Κύναι*. ubi Schol. ex hoc loco Equitum scribendum laudat *Κύναι*, καὶ *Σαλαμδάκχα*: ibidemque scribit *Κύναι* & *Σαλαβάκχα*, & mox *Κύναι*. Suidas, *Κύναι* καὶ *Σαλαβάκχα*. Et ita quoque Hesychius, quae forte vera scriptura est. nam *Σαλαμδάκχα*, quod habet Scholiastes, versus ingredi non potest. Videntur autem esse ficta nomina. Et *Σαλαβάκχα* quidem potest esse a *σαλα*, *agitatio*, quod meretricium est in re turpi: vel potuit etiam Aristophanes hoc nomen fingens alludere ad nomen Veneris, quam *Σαλαμδά* dictam tradunt Hesych. & Etymol. M. eo quod semper circumferatur, & perpetuo jactetur, ac vagetur lugens Adonim; a *σαλα* feliciter: de quo vid. Salmat. ad Lamprid. Hellog. p. 807. Ceterum *Κύναι* hoc loco etiam Kusterus edidit.

vf. 792. *Ἀρχιπτόλιμος δὲ Φέροντος.*] Recte reprehendit Scholiastem Palmerius, quod hoc exponat de induciis annuis factis anno octavo ad finem vergente, vel principio noni hujus belli: nam his induciis Cleonem restitisse, non memorat Thucydides, & videtur etiam haec fabula acta ante id tempus. Sentit autem Poëta de legatione, quam, post Sphacteriam ab Atheniensibus captam, & abductos inde Lacedaemonios, Athenas missam tradidit Thucyd. l. 4. c. 15. seqq. tum enim obstitit

Cleon, ne pax fieret, ut idem auctor est ibid. c. 21. atque ita recte Palmerius. Quod autem idem putat, ex hoc loco patere principem legationis illius, quae post Sphacteriam captam Athenas missa est, fuisse Archptolemum, cujus nomen praeterierit Thucydides, mihi nulla ratione niti videtur. Cur enim Thucydides, qui eodem libro c. 119. accurate nomina omnia legatorum recenset, Archeptolemum omiserit? Neque tamen intelligo, cur Aristophanes Archeptolemi hic meminerit, cumque pacem Atheniensibus obtulisse (ita enim accipiunt hic *Φέρον τὴν εἰρήνην*) dicat. Opinor autem, Archeptolemum fuisse Atheniensem pacis cupidum, quem Schol. ad vf. 327. scribit a Poëta designari verbis *ὁ δὲ Ἰπποδάμους*, & bene de Republica meritum fuisse dicit. Videndum quoque, an *Ἀρχιπτόλιμος Φέροντος* possit exponi pro *εἰς Φέροντος*, *εἰσθημένους*; quae dicuntur de iis, qui legis vel decreti cujusdam auctores sunt. Quod si hoc non potest, conjicere licet, Archeptolemum forte missum fuisse ab Atheniensibus ad Peloponnesios, & ab his conditiones pacis Athenas retulisse.

vf. 793. *Ῥαβαπυγίζων.*] Notat Kusterus, Suidam legere *Ῥαβαπυγίζων*, atque ita etiam videri legisse Scholiastem. Verum est: nam formant a *ῥάβδος* & *πυγὴ*, cum impetu, sono, nates ferio. Idem ad Suid. notat in Aristoph. minus recte legi *Ῥαβαπυγίζων*. Hoc praecipue est adfirmare. Itaque videtur etiam, ab ea sententia recessisse, vel saltem dubitasse, cum edebat Aristophanem. Sane *Ῥαβαπυγίζων* legitur apud Polluc. lib. 9. num. 126. Eustath. in Il. A. p. 861. 16. & Od. P. p. 1818. 57. qui & utroque loco hoc e Comico laudat: item apud Hesych. in h. v. Nec Jungerm. & Kuhn. ad Pollucem: nec Meurs. de Ludis Graec. h. v. T. 7. Antiqu. Graec. receptam scripturam hujus vocis mutandam existimaverunt. Apertior quidem est in scriptura Suidae ratio etymologica, quam in *Ῥαβαπυγίζων* nec tamen ob id sequitur, scripturam, auctoritate tot testium subnixam, esse immutandam.

vf. 811. *Εἶρων ἐπιχειλῆ.*] Hanc vocem exponunt Interpretes Poll. lib. 2. num. 89. ubi Seberus, reddit: *urbem magna ex parte vacuam*. Kuhnus: *non satis plenam*. v. & Heinf. ad Hesiod. p. 59. ubi recte ex Hesychio laudat *ἐπιχειλῆς*, τὸ ἐδίπλις: pro quo editur *ἐπιχειλῆς*. Schol. *ἐπιχειλῆς ἢ μίτρον λέγεται, τὸ καὶ μὴ πλήρες, ἀλλ' ἀπομισυέμερον, καὶ non habent Varinus & Suidas, & rectius etiam abest. Pro τὸ ἀπομισυέμερον, lego ἀπομισυόμερον, id est, abstersum, atrasum. hoc enim est ἀπομισυέμερον; & ἀπομικτῆρα, vel ἀπομικτῆρον, τὰ δῖος, quo abstergentur mensurae. vid. Casaub. ad Theophr. Charact. p. 253. & Heinf. ad Theocr. c. 21. Varinus vitiosam scripturam Scholiastae sequitur. Suidas habet ἀλλ' ἀπολειπόμερον. In versu autem ipso, ὅς ἐποίησε τὴν πόλιν ἡμίαν, legendum est, ἐποίησεν, metri gratia: atque ita in Suida. v.*

ἐπιχίλις recte edidit Kusterus, pro ἐπίουσε, quod est in praecedentibus Edd. Idem tamen in Aristoph. h. l. retinuit ἐποίησε.

vf. 819. Πολλὸν δὲ πολὺν με χρόνον καὶ τὴν ἐλελήθεις ἐγυροφάζων.] Turbat nonnihil πολλὸν. puto exponi posse, valde. Sic fere Ran. vf. 1078. ἀλλ' ἐπὶ σοὶ τε καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὰ πολλὰ πικράβοιτο, valde multa infideat.

vf. 860. Ὅπως γὰρ οἱ τὰς ἐγγυλίαις θηρώμενοι πέτονθαι.] Suidas luculentam expositionem adfert in ἐγγυλίαις, videturque hic Scholias auctioribus usus fuisse. Indicat autem proverbii speciem esse ἐγγυλίαις θηρώμενοι, ἐπὶ τῷ ἀλζυ κέρθῃ ἰδιοῦ ταραχῆς ποιούντων. Sed quod apud eum legitur, ἔτε δὲ ἄνοι καὶ κάτω τὸ ὕδωρ ταραχῆσαι, κινῆσαι, καὶ λαμβάνουσιν, melius habet Varinus ταραχ. καὶ κινῆσαι, λαμβάνουσιν. Adludit autem ad hunc versum Comicus supr. Nub. vf. 559. ut notat ibi Schol. Ceterum ad eos, quos hic laudat Kusterus, qui locum hunc retulerunt, adde Eustath. in Il. Φ. p. 1240. 2. ubi pro ὅπως legitur ὅσπερ, quod & in Etymol. exemplaribus fuisse notat, & rejicit Sylburgius: nam ὅσπερ rectum est. pro πέτονθαι idem contra metrum notat fuisse πέτονθαι, quod & apud Hesych. est in κινῆσαι, sed repugnante metro. nec recte editur in Etym. πέτονθαι. Apud Etymol. quoque male ἐγγυλίαις, παρὰ τὸ ἐγγυλίαι ἐν τῷ ὕδατι. Sylburg. ἰδίῳ, ut hic Schol. & sic quoque repone apud Varinum in ἐγγυλίαις.

vf. 889. Καὶ τὸτ' ἐπίταδες σε σελήμιπιζ', ἵνα σ' ἀποπνίξῃ.] Versus metro caret. hoc ita sanari potest, ut Kust. σελήμιπιζ' ἢ ἵνα σ' ἀποπνίξῃ. vel, quod mihi in mentem venerat, καὶ τὸτ' ὅτ' ἐπίταδες | σε σελήμιπιζ' | ἵνα σ' ἀποπνίξῃ.

vf. 895. Νῆτ' Ποσειδά, καὶ πρὸς ἐμὲ τατὶ γ' εἶπ' ἄνη κόπριον.] Metrum posteriore parte aperte corruptum est. Nam nec amphimacer sexto, nec pyrrichius, vel, si mavis, trochaeus septimo loco esse potest. Kusterus, τὸτ' εἶπε κόπριος ἄνης. Possent etiam ita legi: τὸτ' ὅτ' ἄνης κόπριος εἶπεν.

Ibid. Κόπριον ἄνης.] Casaubonus ait, ridicule auctorem suum appellari a populo κόπριον, quasi vilem, abjectum. Salmaf. ad Tertull. Pall. p. 333. ait, iactabundos, item scurras, aretalogos, & eos, qui magna promittunt ac jactant, quos inter & βρότοις, a Graecis appellari κόπριος & κοπρολόγος, idque ostendit cum ex h. l. tum ex aliis. nam nihil ingratius esse auribus, nihil putidius ejusmodi jactatione: & hinc apud Plautum stercoreos dici. Potest ergo hoc accipi de rhetore quodam, aut demagogo alio. Idem ibid. versus hunc ita laudat, Νῆτ' Ποσειδά πρὸς ἐμὲ τὸτ' ὅτ' εἶπ' ἄνης κόπριον. Sed non puto, secundam in κόπριον longam esse posse.

vf. 958. Ἐγὼ σε ποιῶ τριηραχέην.] De onere trierarchiae vid. Petit. ad LL. Attic. p. 269. seqq. Casaub. ad Theophr. Char. c. 23.

vf. 915. Ἄνη παφλάζι.] vid. Suidam h. v. Scho-

liastes recte de aqua nimia vi flammae subjectae exundante accipit: quae significatio etiam ab Eustath. in Od. p. 1661. 64. notata est. Utitur eadem comparatione Virgil. 7. Aen. 462. *Ira super magna veluti cum flamma sonore cet.*

vf. 916. Ἰφιλλίον δὲ τῷ ἐβλῶν.] Scholiastes notat in plerisque legi τῷ δαδῶν. Et ita est in Suida: quod ferri forte potest, si per dipodiam metiaris, Δε τῷ δαδῶν | ἀπαυρῆτον: etsi hujusmodi exempla nondum inveni. Quod dicit Schol. εἰπὲν τῷ κρεῶν, videtur pertinere ad sequens τῷ ἀπειλῶν. dicendum enim erat, ἀπαυρῆτον τῷ κρεῶν, non, τῷ ἀπειλῶν. cum enim lebes ebullit, & ligna subtrahuntur, & carniū nonnihil eximitur, quominus repletus sit lebes, ne tam facile effundatur aqua. Sed poeta recte ἀπειλῶν, respiciens ad minas Cleonis. Suidas in ὑφελκτιῶν habet: καὶ ἀπαυρῆτον τῷ κρεῶν, expositionem Scholiastae, non verba Comici secutus. Laudat h. l. etiam Scalig. ad Varron. p. 52. ubi illud Titinnii apud Festum adfert: *Cocius magnum abenum, quando fervit, paula confutat triua.*

vf. 919. Δώσεις ἐμοὶ καλὴν δίκην, Ἰπέμενοι ταῖς εἰσφοραῖς.] Ita etiam Eustathius in Il. A. p. 16. fin. Sed Suid. in ἰπέμενοι, & Etym. M. in ἰπῶν habent, συμφοραῖς. Pollux l. 7. c. 11. n. 41. haec refert e Cratino; sed pro εἰσφοραῖς habet συμφοραῖς. Casaub. ad Athen. 4. 21. existimat, Aristophanem haec e Cratino in hanc fabulam transtulisse, mutata voce συμφοραῖς in εἰσφοραῖς, utpote quae argumento, in quo verfabatur, melius conveniret. Atque hinc orta videri potest diversitas lectionis apud Suidam & Etymol. M. ut putat Kusterus ad h. l. Hoc quidem verosimile est: nec tamen negligentia auctorum illorum excusari potest, si vera lectio Comici est εἰσφοραῖς, quam dubiam facit Pollucis Codex Falckenburgianus; ubi ea non Cratino, sed Aristophani, tribuuntur. Sed vide tamen, quae contra ejus Cod. lectionem disputat Jungerm. ad Poll. l. d. cui propemodum adfentior. Certe εἰσφοραῖς melius loco Comici convenire, quam συμφοραῖς, negari non potest: nam ea, de quibus hic agitur, proprie εἰσφοραῖς dicuntur. Frischlinus quidem lectionem Suidae videtur secutus, cum vertit, *oppressus aerumnis malis*: sed praestat vertere, *pressus tributis collationibus.*

vf. 930. Τὰ δίδωμι ἐμπλήμενοι.] Verosimilius mihi videtur legendum ἐμπλημένους, mutato accentu, pro ἐμπλημένους, qua forma perfecti nihil apud poetas frequentius est. Suidas v. ἐμπλημένους laudat ex Aristoph. Eccles. vf. 56. ἐμπλημένους pro πεπληρωμένους. Sed in Aristophanis exemplaribus legitur ἐμπλησμένους, cui tamen Kusterus ad Suidam praefendum putat πεπλησμένους, quod habet idem Suidas in τμηχίδες: de quo non contendo: nam sufficit Suidam existimasse, ἐμπλη-

μὲν ὅτι recte dici pro ἐμποπλημένῳ. Suidae interim ad stipulatur in ejus loci lectione Varinus.

vf. 951. Ὁ τὸ πρῶτον ἔστιν ἢ τὸ δεύτερον. Δ. Ἀλλὰ τίς;] Post ἔστιν pono distinctionem; non hoc est, non est ebrium.

vf. 952. Δάριος καρχηδόνος.] Refert Suidas h. v. quod nescio cur monere neglexerit Kusterus; cum Portus adnotaverit. Ceterum Schol. ad Nub. vf. 591. laudat ex h. l. καρχηδόνος. Et sunt sane, qui in media diphthongum ponant; sed apud Aristophanem & alios frequens est vocalis. v. Suid. in λάρδος, καρχηδόνος, & καρχηδόνος. Laudat autem h. l. Casaub. ad Capitol. Peitini. p. 556. qui refert, a Lucilio quandam vel foeneratorem vel aliorum lucrorum captatorem, mergum appellatum fuisse.

vf. 960. καλὸν γυναικὸς δὲ σε μέχρι τῆς μήρης.] Est etiam apud Suid. in ψαλλός, ubi describitur Scholiastes, & in Append. Var. Prov. 4. 49. Kusterus, reprehendens versionem Frischlini: *berniojum te fieri oportet usque ad caput*; ait vertendum fuisse: *nudandum est tibi veretrum usque ad myrtum, seu pilos, id est, a summo usque ad imum.* nam μύρτινος, idem quod μύρτινον, hic accipi pro pills, quibus inferior pars nervi obsita est. Velim scire, unde ipsi constat verborum μύρτινον & μύρτινον hanc significationem esse apud Graecos, quam ego nusquam reperio. Scholiastes, & Suidas, itemque Casaubonus, accipiunt de capite, quod etsi dure dictum est, tamen verius esse puto. Nam est dictum παρὰ προσδουλίαν, turpi joco, nudandus tibi est penis ad usque caput, pro, ad imam usque partem, quod exspectari poterat.

vf. 965. Διαζεις Σμηκόδωλον ἢ κύριον.] Suidas inconstanter Σμηκόδωλον, & Σμηκόδωλον. Eustath. in Od. E. p. 1754. 64. Σμηκόδωλον. Casauboni expositio vocis διαζεις, pro, *sequeris currum triumphantis*, non adridet; maloque adherere Scholiastae, qui a iudiciis tractum ait, *persequeris, reum ages*: quo ipso victoria promitti videtur.

vf. 975. Ἐν τῷ δὴλυματι τὸ δίκαιον.] Suidas v. δὴλυμα confulse laudat h. l. & pro εἰς male habet εἰς, quod cum rectius apud Aristophanem legi notasset Portus, Kusterus ne quidem monuit. Ceterum de hoc loco quae apud antiquos tradita sunt, diligenter congeffit Jungermanus ad Polluc. l. 9. c. 5. n. 34. Meursius de Popul. Att. v. Περιπέτοις Tom. IV. Ant. Graec. ubi imperite vertitur, *in digmate iudicio auctori contradicenti*, rectius in Piraeo c. 5. Tom. V. *in digmate litium auctori contradicentes*. Agit etiam de eo Casaub. ad Theophr. Charact. p. 342. ubi vitiose legebatur *ἐν τῷ δὴλυματι*. Lindebrogius quoque ad Terent. Eun. 3. 4. 1. *Heri aliquot adolescentuli coimus in Piraeum*: bene monet, ideo ibi Piraeum memorari, quod ibi esset forum rerum venalium, & δὴλυμα omnium mercium, τὸ δίκαιον autem dicit Poëta, tum ad notandum τὸ φιλοδοκίον Athe-

nensum, tum quod & ibi iudicia exercebantur, ut ait Scholiastes, puta de negotiis & contractibus inter ementes vendentesque. Unde & magistratus in Piraeo memorat Harpocration ἀγορευόμενος, ἀστυνόμος, μετρονόμος & alios. vid. Meurs. in Piraeo l. d.

vf. 987. Ἀλλήλους δὲ σὺν ἐθέλειν μαθεῖν.] Suidas in δαρισι, pro μαθεῖν habet λαθεῖν: quod Graeci quoque dicunt pro μαθαίνω. v. Schol. ad Ran. vf. 253. ubi Comicus, *ταῦτα παρ' ὑμῶν λαμβάνω*. Hic tamen nihil mutandum censeo: nam & sic paulo post: *ὡς ἀγωνιστὴν ὁ παῖς ἔστος ἢ δυνατὸν μαθεῖν*.

vf. 996. Εἴτι γ' ἐμὸς ἔτι κίβωτος πλέει.] Pessime pro ἔτι, recte emendavit Kusterus. ἐμὸς autem etsi facile ferri potest, tamen putem forte melius esse ἐμοί, cum in vf. seq. sit ἐμοί δὲ ὑπερβολῶν.

vf. 1001. Εἰσὶ δὲ περὶ τὰ.) Scrib. εἰσὶν.

vf. 1002. Περί σὲ, ἢ περὶ ἐμὸς, περὶ ἰσπανίων πρῶτον.] Kusterus metri fulciendi causa jubet interferi γε, legique περὶ γ' ἰσπανίων. Non adsequor rationem. nam sic etiam superiore versu scribendum foret περὶ γ' Ἀθηναίων, & in hoc περὶ γ' ἐμὸς. ubi hiatus ille non magis vitiat versum, quam hic. Et sic vf. 1006. rursus, περὶ ἰσπανίων πρῶτον, ubi nihil notat Kusterus. Sed in sequens adfertur illi scribendum: *οἱ σοὶ δὲ περὶ τὰ.*

vf. 1010. Ἐν νεφέλῃσι εἰσετός.] Oraculum, de quo hic Scholiastes, rursus idem memorat ad Aves p. 588. ἀγγελία, quod in eo occurrit, epitheton est Minervae, de quo v. Graev. ad Hesiod. Λοτ. vf. 197. Ceterum proverbium, *αἰετός ἐν νεφέλαις* est etiam apud Zenob. 2. 50. ubi v. Schottum; & apud Diogenian. 1. 67. item Suidam in αἰετός, quos ad hunc locum respicere, non dubium est.

vf. 1046. Διότι σ' ἐκέλευε πεντασύριγγον ἔλασιν.] Salmasius de Modo Usur. p. 813. laudat ἐκέλευσε; quomodo paulo ante ἐκέλευσε ὁ Λοξίας. Sed nihil mutandum. vid. infra vf. 1178. Scholiasten descripsit Suidas in πεντασύριγγον. Meminerunt etiam πεντασύριγγον ἔλασιν Pollux l. 8. n. 72. & Hesychius, apud quem eadem leguntur, quae apud Scholiastem. Ceterum Salmasius l. d. nihil discriminis videtur facere inter ποδοκλάκων, ἔλασιν, & πεντασύριγγον ἔλασιν. Sed Petrus ad LL. Attic. p. 370, 371. idem esse vult ποδοκλάκων, quod ἔλασιν, id est, quo vincuntur tantum pedes; ποδοπέδων, quo pedes manusque; παυσιπέδων, quo collum; πεντασύριγγον ἔλασιν, quo collum, manus, & pedes. Sane, ἔλασιν idem esse, quod ποδοκλάκων, docet Harpocration in ποδοκλάκων. hoc autem idem esse, quod πεντασύριγγον ἔλασιν, nulla auctoritate adfirmat Salmasius: nam si ita esset, cur a pedibus denominaretur ποδοκλάκων, quae appellatio indicio est, ad hos solos pertinere. Practerea quoque non credibile est, omnes, qui vinciebantur ἔλασιν, collo, manibus ac pedibus constrictos fuisse; sed pro gravitate delicti, alios

alios pedibus solum, alios pedibus manibusque, alios his ac simul collo vinctos fuisse.

vf. 1052. *Κικροπίδη κακόβουλι.*] Cecrops pro ἀπατιών est in glossis Hesychii. rationem ejus significationis exponit Meursius de Regib. Athen. c. 10. Tom. 4. Thef. Antiq. Graec. idemque putat eo respicere poetam, cum ait κακόβουλι. Ego malo sequi sententiam Casauboni, poetam hic, ut alibi, loqui de κακόβουλι Atheniensium, quos semper mala consilia capere, sed ea deorum benignitate ad bonum exitum converti, dicit. Loca Comici laudat Kusterus: quibus junge Eustath. in Il. v. p. 185. in fin. Adde quod κακόβουλι Graecis non potest significare consiliatorem maleficum, sed eum, qui sibi solum consilium capit, ut δούβουλι, πολύβουλι, & alia cum βουλι composita.

vf. 1066. *Οἶδ' ὅτι τὸτο τί ἐστὶ;*] Ita etiam Editio Kusteri. At Batavae ὅ, τι, quod praefero. sic vf. 1038. ταῦτ' οἶδ' ὅ, τι λέγει. vf. 1018. ταυτί ἐγὼ σέο οἶδ', ὅ, τι λέγει. Quod autem superadditur τί, notandum arbitror pleonasmum non valde frequentem; ac puto, pro eo alios magis dicturos fuisse τει.

vf. 1080. *Τῆν τάτην χεῖρ' ἔποισε κολήνην.*] Ἐποίησι est *induxio in versum, oraculum.* Sic Ran. vf. 966. *ὅν τραγῳδικαίαις ἀλευκτρούνα ποιήσαι.* v. Bentlejum in epist. ad Mill. p. 62.

vf. 1089. *Ἀργυαίη.*] Suidas h. v. eadem habet, quae Scholiastes. Memorat etiam e Comico Eustath. in Il. 2. p. 1159. 59. & Od. 9. p. 1599. 50. ubi λεκανίδῃ εἰδῃ esse ostendit ex alio loco Comici. Plura de hac voce vide apud Casaubon. ad Theophr. Charact. c. 10. p. 225.

vf. 1115. *Πρὸς τὸν τε λέγοντ' ἄσι.*] Suidas v. *ἐπαράγωγος*: πρὸς τὸν λέγοντ' ἄσι. Non rejicio hanc scripturam, quae si recipiatur, erit ditrochaeus, quos in his periodis immisceri Ionicis a majore dicit Scholiastes, & qui nusquam alibi sunt, quam in hoc versu; si eum ita, ut Suidas profert, legas. Sed & melius consentire rationi linguae Graecae puto, ut τε ponatur ante articulum, quam post eundem.

vf. 1132. *Ὅσπερ δημοσίαις τρέφεις.*] Morem Atheniensium placendi homines viles, qui immolantur pro populo ad expiationem illius, retulerunt plurimi. v. Meurs. Graec. Feriat. *θαργύλια.* & Interpr. Petron. ad cap. 107. fin. & c. 141. fin. Versus sex Comici, & nonnulla e Scholiis describit Suidas in *Φαρμακείαις*. Laudat etiam h. l. Comici Hemsterh. ad Poll. l. 9. c. 1. n. 10. ubi is *δημοσίαις εἰκείαις* memorat, putatque, *δημοσίαις* hic potius esse servos publicos, quam *φαρμακείαις*, sive hostias piaculares. ut Scholiastes, & cum eo Valesius ad Harpocr. Meursius, Doula alique ad Petron. existimant. Non adsentior illi: nam quod sequitur, *τῶν, ὅς ἂν ἢ παχύνει, θύσας*, aperte ad ritum sacrificandi

immolandive τὰς *φαρμακείαις* pertinet, nec de servis publicis exponi ullo colore potest. Casaubonus h. l. contra sententiam Scholiastae accipit de certamine tribuum super opimioribus victimis; quo ducere videtur expositio Schol. dicentis deesse in *δημοσίαις, βῆς, ἢ ταύρας*. hoc sane majorem speciem habet, quam quae dicuntur ad Pollucem.

vf. 1142. *Οὐδ' ἴδων ἴραν.*] *Diffimilians me videre.* v. Schol. sic Plut. vf. 838. *σὺ ἴδων ἴραν ἔτι.* Add. Casaub. ad Theophr. Charact. cap. 2. pag. 105.

vf. 1169. *Παλλῆς ἢ Πυλαμάχῃ.*] Spanhemius ad Callim. Hymn. in Pallad. vf. 53. p. 691. censet, hac appellatione respici ad cognomen Palladis, quae *πυλαία* & *πυλαίτις* dicebatur, quod ejus simulacra in portis urbium statuerentur. Dubito: ac potius puto, Cleonem solum respicere ad res a se ad Pylum gestas, quas subinde jactat: quae Scholiastae sententia est.

vf. 1175. *Ἡ δ' ὀφειμοπάτρα.*] Notat Kusterus, apud Homerum legi *ὀφειμοπάτρα*. loca sunt Il. E. 747. ubi Schol. parvus, *ὀφειμοί κ' ἰγυροί πατέρα ἔχουσα.* Il. 9. 391. & Od. A. 101. Sed & Athenaeus l. 3. c. 14. p. 94. hos duos versus laudans *ὀφειμοπάτρα* legit, quod non video cur adnotare noluerit Kusterus, cum locum citet. Pro *ὀφειμο* vero etiam *ὀμφειμο* apud Homerum & Hesiodum legitur; & utrumque agnoscit Suidas, ut & *ὀμφειμοειγός* & *ὀμφειμοειγῆ*. Sunt tamen, qui potius sine *μ* legendum censent. vid. Seber. in Indice Homeri, & Kuster. ad Suid. *ὀφειμοειγῆ* & *ὀμφειμο*. Et sane, cum Athenaeus in hoc loco legat *ὀφειμοπάτρα*, nulla ratio esse videtur, cur ab ea scriptura, quae & apud Homerum est, & Hesiod. *ὀφειμο*. vf. 587. recedamus.

vf. 1178. *Ἡ Γοργολόφα σ' ἐπέλαυε.*] Schol. ἢ *ἐπ' κεφαλῆς τῆς Γοργῆς τῆς ἀεικεφάλαιαν ἔχουσα.* sic & Suidas v. *γοργολόφαις*. Sed nusquam reperio, Minervam capite Gorgonis pro galea usam, quod ab ea in clypeo gestatum alii tradiderunt. Hesych. *γοργολόφαις, λέγει τὸ λόφος τῆς ἀεικεφάλαιας κ' ἢ ἀσπίδος. Γοργόνα, ἢ ἐπ' αὐτῆς εἶχεν ὁ Λάμαχος.* respicit ad locum Aristoph. Acharn. vf. 566. ubi Lamachus *γοργολόφαις* dicitur, sed non potest *λόφος* de clypeo dici: nec Lamachus magis, quam Minerva, caput Gorgonis in galea habuit. Existimo hanc vocem vertendam esse, *terribilis galea*. Nam Scholiastes ad Acharn. l. d. & Etymol. M. exponunt *φοβερός*. Addit Etymol. M. *παρὰ τὸ Γοργὸν κ' λόφος.* ἢ δὲ ἢ *Γοργὸν φοβερόν*. Itaque adludatur quidem in hoc composito ad Gorgonem, quae terribilis erat, sed ejus caput in *λόφος*, seu crista galeae, fuisse non dicitur.

vf. 1178. *Τὸ τε Φαγῆν ἑλατῆρῃ, ἢ τὰς ναῦς ἐλατῶμεν καλῶς.*] Scholiastae nota legitur apud Suidam in *ἑλατῆρῃ*, ubi & plura de hac voce adferuntur. citat

citatur etiam hunc locum Eustath. in Il. A. p. 877. 34. ὁ δὲ γε Κοιμικὸς καὶ τὴν πέμματα εἶδος οἶδε τὴν ἑλατῆρα, ὡς ἂν τοῖς ἰσπεύσει δὴλοῖ, ἀντιλήμειν ἐκείνῳ δύνανται πῶν λέξιν καὶ ἐπὶ κωπηλάτου λέγεσθαι. & in Il. Σ. p. 1163. 41. ὁ μὲν τοι παρ' Ἀριστοφάνη ἑλατῆρα πόπαιον, φασιν, ἢ πλατύ.

vf. 1184. Ἐχε καὶ πῶν κεκραμένον τρία καὶ δύο.] Deest πέμα, ut intelligi potest e Suida v. πέμα κεκραμένον, eoque refertur, quod est apud Schol. ἐπὶ δὲ χόρδον; quem & ibi, & in κεκραμένον descripsit Suidas, & utroque loco vitiose verba Comici, ut notavit Kusterus. De κράσι autem vini & aquae apud antiquos, quae varia erat, vid. quae notavi ad Plut. vf. 1133.

vf. 1227. Φράζων, ἰφ' εἰ δὲ δῆσέ μ' ἠτίμαζέ μιν.] Metrum aperte vitiosum est: nam in quarta sede spondeus est. hoc transpositione sanari non potest, quod nulla vox in fine vocalem brevem habeat, quae autem μ' ἠτίμαζέ collocari possit. Non habeo quod dicam: nisi suspicari licet, φράζων esse e glosa, & post δῆσέ ponendum esse δῆσα, hoc modo: ἰφ' εἰ δὲ δῆσέ δῆσα μ' ἠτίμαζέ μιν. vel δῆσ' εἰ μ' ἠτίμαζέ. Nam diphthongus apud Aristoph. & alios saepe per apostrophum abjicitur.

vf. 1247. Καὶ σ' ἄκων ἐγὼ λείπω.] Καὶ hic accipio pro est, cuius significationis plura exempla adfert Graev. ad Hesiod. Ἔγν. vf. 357. Adde supr. ad Nub. vf. 1429.

vf. 1255. Ἐν τῇ ἀγορῇ τῷ κρινόμενῳ ἐσοσκόμην.] Hoc difficultatem nonnullam habet. Frischlinus: *in foro nutritus sum pro iudice.* At κρινόμενος a Graecis dicitur pro iudice, nusquam lego. Casaubonus exponit de eo, qui frequens accusatur, quod improbi civis signum est, ut ait: cui quidem expositioni non repugnat significatio vocis Graecae, quae compluribus locis ita sumitur: sed obstat, quod addit ἐσοσκόμην. nam quomodo is, qui accusatur in iudicio, potest dici accusationibus βόσκαζέ, ἄλι? Nec semper improbi civis signum est crebro accusari; cum Catonem Censorium fere quinquagies apud populum accusatum tradat in ejus vita Plutarchus. Atque ideo apud Comicum hac voce denotari puto *litigatorem, jycophantam, accusatorem*, qui accusationibus & delationibus victum sibi quaerit. Nam κρινόμενος Graccis dicitur tam de accusatore, quam de reo. Lucian. Anach. p. 281. Ed. Amst. δίδοται λόγῳ ἐκατέρῳ τῷ κρινόμενον. & de Calumn. p. 407. τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀποσκόζέ, καὶ τὸ πῶν εὐνοίαν ἴσθη τοῖς κρινόμενοις δαίνεσθαι.

vf. 1269. Σῶς ἀπὸ λῆμειν Φαρέτρας.] Casaubon. ad Athen. l. 12. c. 13. scribit, hinc constare, Thumantin fatidicam laurum Apollinis solitum mordere. Et ita solebant vates, unde δαφνηφάγει. vid. ad Juven. Sat. 7. vf. 19. ubi est, *laurumque momordit.* Videtur ergo παρὰ προσδοκίαν dixisse Φαρέτρας, pro δάφνης. Nam Apollinem iratum pha-

retra uti scribunt Poetae ad laedendos mortales: cuius pharetram tangere Thumantin forte dicit, quasi fame ab irato Deo eneclum. Aliter exponit Casaubon. ad h. l.

vf. 1278. Ἀμφρόδιος παντρός.] Vitiose & confuse ex Aristophane & Scholiaste multa descripsit Suidas h. v. Portus notavit eum emendandum esse e Scholiis. Kusterus tantum subjicit verba Comici: de iis, quae e Scholiaste prave relata sunt, nihil monet. Hanc autem foeditatem oris & linguae alia voce λεσβιάζειν dici notat Casaubon. ad Athen. l. 5. c. ult. ubi Athenacus, Ariphradis τῆν ἀπὸ τῶν φάδων σπερδῆν notans, hoc flagitium intelligit. Laërtius Prooem. n. 5. τὰ ἀίχρασγέμματα τῶν τῶν φωνῶν ὀργάνων. vid. ibi Kuhn. & Mericum Casaubonum. Scholiastes Luciani ad Pseudolog. p. 42. ad verbum descripsit Suidam.

vf. 1282. Ἐν κασαυρίοισι.] Suidas referens hunc locum in lemmate legit, κασαυρίοις, in verbis Comici, κασαυρίοις, ut hic. Pollux quoque l. 6. n. 188. ἐν κασαυρίοις, etsi non adferens auctoritatem Comici: sed σφῆδρα ποιητικῶν esse ait. Stephanus de Urbib. in κασαυρίοις, ex hoc loco laudat, ἐν κασαυρίοις λείχων. Eustathius quoque in Il. l. p. 741. 27. κασαυρίοις & κασαυρίοις scribit ex Antiphane & Hipponacte, & etymologiam addit α κασαι, id est, κασαυρίοις, & ἄρα. Etymol. M. κασαυρίοις & κασαυρίοισα e Lycophrone. Hujus locus est vf. 772. ubi editum est κασαυρίοισα, lege metri postulante, ut ad Etymologum notat Sylburgius; quamquam in uno MS. legi geminato σ notat postremus Editor. Apud eund. vf. 1385. κῆρη κασαυρίοις. Hesyechius κασαυρίοις, κασαυρίοις, πόση. item, κασαυρίοις, οἰκοῖς ἰφ' ἂν cet. Et paullo inferius, κασαυρίοις, πόση. κασαυρίοις, ποσειδῶν. Suidas rursus, κασαυρίοις, πόση, ἰσπεύσει. Quidquid est, geminationem τῷ σ apud Aristophanem & Lycophronem non admittit ratio metri. Utrum autem rectius sit scribi per α, an per αυ, non possum dijudicare. Si tamen Eustathii etymologia vera est, praeferenda est scriptura per α. Ceterum, cum Scholiastes ait, δὴ καὶ, ἐν κασαυρίοις, indicatur, opinor, varians scriptura. Et sane κασαυρίοις esse in vetustis Editionibus, notatum est in notulis Scaligeri.

vf. 1294. Τὸς δὲ ἀντιβόλῃν ἀνομιῶν.] Ἀνομιῶν non sine ratione suspectum est Kultero: nam nulla ex eo sententia effici potest. forte ἀνὸς ὁμοίως divisim, id est, pariter, omnes aequae.

vf. 1301. Ἀνδρῶν μοχθηρῶν, ὀξύνη.] Scaliger ad Priap. Carm. 13. p. 47. Ed. Blav. vappas a Latinis dici ostendit homines ἀχρήστους ac nihili: ac pari ratione apud Aristophanem accipit ὀξύνη in h. l. Scholiasten autem nugari dicit.

vf. 1306. Τῆς Ναύτων.] De hoc nomine vid. Suidam in Ναύτων, & Schottum ad Vatic. App. Prov. 2. 96.

v. 1308. Εἰ δὲ ἀρέσκοι ταῦτ' Ἀθηναίοισι, καθῆ-
Ρρ ρρ ρρ ρ

σβαί μοι δοκῶ.] Nota dactylum loco quinto. Quamquam autem Hephæstion hunc pedem sedibus imparibus ingredi trochaicum adfirmat; tamen, quia apud Aristophanem hoc valde infrequens est, & nulla necessitas hic dactylum exigit, malim Ἀθηναίως.

vf. 1316. Ὡ ταῖς ἰσραῖς ἠήσοις ἐπίκουρῶ, καὶ Φέγλῶ ἐν Ἀθῆναις.] Kusterus metrum ita restituit: ἐπίκουρῶν, καὶ Φέγλῶ Ἀθῆναις. Posslet etiam legi: ἐπίκουρῶ, καὶ Φέγλῶ ὄν ἐν Ἀθῆναις, ἐπίκουρῶ Attice, pro ἐπίκουρῶ.

vf. 1317. Ἐφ' ὅτῳ κτισσῶν ἄγυιάς.] Ἀγυιάς hic est scribendum κτισσῶν in accus. plurali, si Harpocratonem sequimur h. v. qui illud contractum ait ex ἄγυιάς a nominativo ἄγυιάς. ἄγυιάς autem exponit τὰς πρὸ τῶ οἰκῶν βαρύνες, & κίονας εἰς ἀξὺ λήγοντας, ἃς ἰσῶσι πρὸ τῶ θυρῶν. vid. etiam Schol. ad Vesp. vf. 870. Scholiastes quoque ita legisse videtur h. l. cum exponit, ἄγυιάς, τὰς ἄγυιάς θεῶς: quanquam ἄγυιάς mihi suspectum est, quod id nusquam alibi legi, ac pro eo malim τὰς ἐν ταῖς ἄγυιάς θεῶς: vel τὰς ἄγυιάς θεῶς, ut Ἀγυῖῶν apud Aristoph. Vesp. vf. 870. & Ἀπόλλων ἄγυιάς, apud Pherecratem in Schol. ibid. Ita κτισσῶν ἄγυιάς esset, *adelerere aras*, vel, si hoc dici potest Latine, *Deos*, quorum ante fores κίονες stabant. Adfert Harpocraton testimonium Demosthenis e Midiana κτισσῶν ἄγυιάς: verum ibi p. 332. legitur κτισσῶν ἄγυιάς, in quo ἄγυιάς pro viis accipit Interpres: ait enim: κτισσῶν ἄγυιάς, κίονες καὶ θυρμαμάτων πληρῆς τὰς οὐδῆς. οἱ δὲ ἄγυιάς (an ἄγυιάς) φασὶ τὰς ἰερῶν. Sed & ex ipsius oraculi verbis ea voce potius ibi designari videntur vias: ait enim: Μιμνήσθαι Βάκχοιο καὶ εὐρυχάρῳ κατ' ἄγυιάς, Ἰσῶσαι ἰσραῖαν Βρομίῳ χῆρον ἀρμυρῶν πάντας, καὶ κτισσῶν βαρύνῳσι κίρη εἰσφῶνεις πυκασσάντας. in quibus ex adposito epitheto εὐρυχάρῳ, & praepositione κατῶ, manifestum est intelligi vias. Sic mox ibid. κατ' ἄγυιάς κρατῆρας ἰσῶμεν καὶ χορῆς. Et rursus in ea πρὸς Μικαεστῶν p. 609. ex oraculo: καὶ τὰς ἄγυιάς κτισσῶν, καὶ κρατῆρας ἰσῶμεν, καὶ χορῆς. ubi articulus τὰς indicio est, non esse accusativum pluralem ab ἄγυιάς. Eo respexit Pollux l. 1. n. 28. ἢ δὲ Πυθία καὶ κτισσῶν ἄγυιάς ἀν' ἑφ. ubi vid. Jungerm. & Lucian. in Prometh. p. 183. ὅπως ἔχουσιν κτισσῶν ἄγυιάς, καὶ τὰ λιβανωτῶ θυμῶν. & bis accus. p. 214. ἀκτισσῶν δὲ αἱ ἄγυιάς.

vf. 1328. Ὅδ' ἐκείνῳ ὄν τετλιγοφῶ, ἀρχαῖα χήματα λαμπρῆς.] De cicadis, quas Athenienses insectebant capillis vid. Scholia hic, & ad Nub. vf. 980. Scalig. ad Catal. Virg. p. 56.

vf. 1345. Ὡσπερ σκιάδων.] De hoc loco vid. Perizon. ad Aelian. V. H. 6. 1. Hemsterh. ad Poll. l. 7. n. 174. & in Addendis ad eum locum.

vf. 1351. Ὅχι κατὰ χῆραν μενέει.] Frischlinus: *an non manebis hoc loco? parum recte*; non enim discessurus erat inde populus. Graeci κατὰ χῆραν ἔχειν & μένει dicunt illa, quae manent eodem statu, quae non mutantur. Sic Plut. vf. 367. is, cuius vultus mutabatur, dicitur τὸ βλέμμα ἢ κατὰ χῆραν ἔχειν. item: *rem relinquere, quo statu est*, ut Ran. vf. 805. Hortatur ergo populum caput praepudore submittentem, ne id faciat, sed erecto vultu, ut ante, maneat.

vf. 1366. Ἐπιθεῖς ἐν καταλόγῳ, ἔδδεις κατὰ σπεδῶς μεταγγραφήσεται.] Suidas in κατάλογῳ, duos hos versus laudans, posteriorem ita legit: Ὅδ' εἰς κατασπεδῶς μεταγγραφήσεται. Sed κατασπεδῶς una voce praeterea neminem scio qui dixerit. Disjunctim vero etiam legitur apud Aelian. 3. Var. H. 8. eodem fere quo hic sensu, *per studia aliorum*; quod etiam verti potest, *in gratiam alterius*. μεταγγραφήσεται vero Kusterus ad Aristoph. etiam in MS. legi tradit. Nec ille autem, nec Portus quidemquam ad Suidam de variante apud Aristophanem scriptura monent, μεταγγραφεῖν etiam apud Lucian. est, ad indoctum & multos eminentem libros, p. 380. pro *describere*: ubi tamen dubito, an non potius legendum sit μεταγγραμμένα. Ceterum de catalogo, in quo scribebantur nomina militum, Suidas fere eadem habet, quae Scholiastes, nisi quod pro στρατοδουμῶν apud eum est στρατοδουμῶν. vid. etiam Petit. ad LL. Attic. p. 549. Pollux l. 8. n. 115. eos vocat, τὰς ἐκ τῶ κατάλογῳ. Aelian. 13. V. H. 12. Μίταν ὁ ἀστροῖσμος εἰς ἢ τῶ κατάλογῳ.

vf. 1370. Ὅδ' ἀγορεύει ἄγυῖος.] Scholiastes exponit ἐν ἀγορῇ διατριβή: quam significationem tradunt Eustath. in Il. B. p. 192. 14. Hesychius h. v. Ammonius in ἀήσασσῳ. & Gronov. ad Lucian. Toxar. p. 71. qui compluribus testimoniis eam confirmat. Ἀγυῖος autem hic accipio impudicos, quibus non licuisse concionari tradit Scholiastes supr. vf. 876. nam tales erant Clifthenes & Straton; ut hic Schol.

vf. 1382. Καὶ παῖδ' ἐνέρχην.] Alludit ad morem Atheniensium, de quo Aelian. 4. V. H. 22.

vf. 1398. Το λῆτρον πίεται.] Suidas in v. λῆτρον, & Eustathius in Il. O. p. 1037. λῆτρον exponunt δόλιχον, laudato h. l. Comici. Kusterus ad Suidam scribit, hoc etiam vocari λητρίον: idque probat auctoritate Hesychii, apud quem pro λητρίον, τὸ ρυπαρὸν ὕδωρ cet. vult legi λητρίων, e Polluce l. 7. n. 167. καὶ τὸ ὕδωρ τῶ λητρίῳ, λητρίων, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ἡρώσῳ. Sed Jungermannus ibi e MS. magis probat λητρίον; cum praefertim ipse Pollux l. 10. n. 78. dicat λητρίον ὕδωρ. Et ita quoque legitur apud Lucian. Lexiph. p. 824. καὶ δῖος μὴ ἐν λητρίῳ δόλοισσάμενος.

F I N I S.